

Єсенін Сергій Олександрович

Життя та творчість

Поезію Єсеніна відрізняють глибока щирість і високий емоційне напруження. По суті він був селянським поетом, і його особиста трагедія була великою мірою породжена відірваність від рідного середовища, неприкаянністю.

Народився 21 вересня (3 жовтня) 1895 року в селі Костянтинове, після його смерті перейменованої в Єсенін. Син заможного селянина Рязанської губернії; у 16 років закінчив церковно-приходську школу в рідному селі; довершував освіта власними силами. Почав писати вірші у дев'ятирічному віці.

У 1912 приїхав до Москви і незабаром увійшов у контакт з підпільної більшовицької організацією. Деякий час працював друкарем. В 1914 переїхав до Санкт-Петербурга, де звів знайомство з російськими поетами-символістами, у тому числі з А. Блоком. Перший віршований збірник Єсеніна був опублікований в 1916. З 1919 по 1921 очолював літературну групу, называвшую себе імажиністами; на початку 1920-х років здійснив кілька подорожей в Західну Європу і Америку. Деякий час був одружений на американської танцівниці Айседори Дункан, потім розлучився з нею і одружився на внучці Л. Толстого. Запійний пияцтво і безладна життя підірвали його душевне здоров'я, і 28 грудня 1925 він в випадку розпачу покінчив з собою (у Ленінграді; похований у Москві).

Поезію Єсеніна відрізняють глибока щирість і високий емоційне напруження. По суті він був селянським поетом, і його особиста трагедія була великою мірою породжена відірваність від рідного середовища, неприкаянністю. Селянські мотиви його поезії відійшли в минуле після 1917, коли вирішальною силою став індустріальний пролетаріат, відкидав селянський індивідуалізм. Головні поетичні образи Єсеніна мають релігійне забарвлення, що в кінці його життя ще більше загострювало і без того стрімко ухудшавшиєся відносини з офіційною критикою.

Тим не менш передреволюційні і перші післяреволюційні вірші Єсеніна відображають владне потяг до змін. Він захоплено вітав Жовтневий переворот 1917; ідеологічний розлад з більшовизмом виявився пізніше. Зацькований критиками і пригноблений ворожою дійсністю, він намагався писати вірші, що прославляють "сталевий коня" (паровоз), символ міського технічного прогресу.

Найважливіші його твори – Марфа Посадница і Вус (1914), Товариш і Певущий поклик (1917-1918), Сповідь хулігана (1921) і Пугачов (1922).